

ДР ДРАГАН АЦКЕТА
(17. 11. 1953 – 27. 10. 2000.)

Иако је његова борба са подмуклом болешћу трајала 4 месеца, вест о смрти Драгана Ацкете за све нас који смо га познавали звучала је невероватно.

Др Драган Ацкета рођен је у Новом Саду, где је и дипломирао 1976. године на групи за математику Природно-математичког факултета. Године 1979. одбранио је магистарску тезу "Неки прилози теорији матроида", а године 1984. докторску дисертацију "Неке класе неизоморфних матроида". У периоду 1976–1978. године радио је као средњошколски професор. Од 1978. ради на Институту за математику у Новом Саду, најпре као асистент приправник до 1981, затим као асистент до 1986, доцент до 1991, ванредни професор до 1996, када је изабран за редовног професора. На Институту за математику држао је наставу из више предмета, а основни предмети су му били Математичко програмирање и Геометрија за информатичаре. У периоду 1989–1993. био је председник Друштва математичара, физичара и астронома Војводине. Аутор је и коаутор 6 књига и око 100 научних и стручних радова. Бавио се теоријом матроида, дигиталном геометријом, пре-познавањем облика и применама коначних група.

Драган Ацкета је био мој студент, у време кад сам ја био асистент, и, као и многи који су га познавали, могу да кажем да није био само изванредан студент, него и изванредан колега, сарадник и пријатељ. Он није био само математичар, него свестран, племенит човек, спортиста – веслач и маратонац, дугогодишњи добровољни давалац крви, љубитељ уметности,... После своје породице највише је волео математику, Нови Сад, Фрушку Гору и Дунав.

Припадао је мањем броју оних наших математичара који није бринуо само о свом личном рејтингу као научника, него је несебично трошио много времена и енергије, радећи све оно што један математичар може да ради: био је средњошколски професор, асистент и професор Универзитета, писац научних радова и књига, ментор дипломских радова, магистарских и докторских теза, ентузијаст у раду са младим математичарима, учесник на такмичењима, члан и председник такмичарских комисија и руководилац наших екипа на међународним такмичењима. Имао сам срећу и задовољство да на свим тим пословима сарађујем с њим.

Живео је кратко, али и много, ако се живот мери оним што се за живота уради. Сваку своју чашу испио је до дна. Ако је требало пешачити од Новог Сада до Београда, онда ниједан метар није смео бити непређен; ниједан његов маратон није био краћи од 80 километара, ниједно његово предавање у нашем научном семинару није трајало мање од 90 минута. Често смо ми који смо пратили његово излагање били више исцрпљени од њега.

Последњу књигу објавио је само месец дана пре него што се разболео, последњи маратон истрачао је само неколико дана пре него што је отишао у болницу, последње предавање студентима је одржао само 6 дана пре него што нас је заувек напустио. Цео његов живот био је један велики маратон. Заиста, њиме се могу поносити и његова породица и његови сарадници и пријатељи.

Сви ћемо га задржати у најлепшој успомени. Слава му!